

Dr. Kolláth György

Az átvilágítás idegen neve: lusztráció. Ami a hazai, új, ügyvédellenes T/5099-es törvényjavaslatot mozgatja: politikusi frusztráció. Ne számoljuk meg, hány ügyvéd-előéletű honatya múlatja az időt az Országházban! Sok. De hol van már egy (lex) Horváth Jenő, vagy egy Tarlósi Frigyes? Olyan jogász, aki a jog értékeit, igazságait és törvényszerűségeit tisztán hozta a T. Ház tudomására. Ma ezekkel be se lehetne kerülni a parlamentbe.

Cím
Ügyvédek átvilágítása
Dátum
2001.10.30.

Most főleg Répássy, Hende vagy Balsai van. (Dávid Ibolya e sorban is hímes kakukktojás, rejtőzködő, külön szám.) Általuk pedig jön a szakma hetediziglen megítélése, megbüntetése, mivel az ügyvédi „kar” egy (?) ellenzéki politikai családtagját visszamenőlegesen nem volt hajlandó diszkvalifikálni. Múltja miatt ugyanis nem zárta ki. Az új lényeg: ezentúl az ügyvéd kamarai bejegyzését azon a címen is elutasítanák, hogy – akár Léda tojásáig visszamenve – XY előlétele miatt a közbizalomra méltatlan. Ezt később is, időtlenül kikényszeríthetnék. Mindenféle törvénybe foglalt bizonyíték nélkül kirúgathatnák azt, aki „méltatlan”.

Hogy-hogynem ilyenfajta mérce a parlamenti képviselőknél nincsen!? Utóbbiak, méltatlanul minket tehát vígan képviselhetnének, csak a jogkereső feleket nem. Ezt nevez(het)ik igazságtételnek. Másfelől megnyitnák a kamarai tisztségviselés lehetőségét azok előtt, akik ma a pártpolitikában vagy pl. a közigazgatásban vitézkednek, s ennek idejére az ügyvédi praxist szüneteltetik. Magyarul, más székéből és a messzi távolból is dirigálnának az ügyvédeknek. Ez leegyszerűsítve a belső bomlasztás taktikája. Láttunk már ilyet. A 8 §-ból álló törvény egyéb pontokon is durván belenyúlna a független, önkormányzatot alkotó szakmai köztestület életébe. Utóbbinak a „kifejezetten ellenző” véleménye mégse számított semmit sem.

Tanulságos pőrén látni, hogy a koalíciós kollégák mit kezdenének a maguk – eredeti – fajtájával, s éppen az „előéletet” (másokét!) megcélózva. A cél szent, az eszköz szabad? Egyik sem.

A kormány-politika mindenekelőtt, itt is a szavazókra tekint. Azt látja, hogy – főleg a zsebszerződéses cirkusz folytán és az ügyvédség felhígulása miatt – az ügyvédi kar tekintélye csökken. Azon egy keveset talán csak Grespi dr. átmeneti „kiemelése” javított? Még visszajöhet. 8-9 ezer – a közhatóságoknak kellemetlenkedő – jogászt a polgárok elé lehet dobni koncként. A közhivatalok elbocsátott légiójának zöme ma ügyvéd. Ez sokak szemét csípi. Főleg azokét, akik a jogi szakmában nem mutattak meg oroszlánkormókat. Frusztrált, szavazat-szerző emberáldozat tehát ez, semmi más. Dermesztő viccek példázák a divatos, fel is szított ügyvéd-ellenességet. Temető, fejfa, felirat: Itt nyugszik YX ügyvéd, a becsületes ember. Járókelő: -Nocsak, két embert temettek egy sírba?

Ez a szellem jellemzi az igazságügyminiszter nyár óta ketyegő törvénymódosítását. Nem erős felindulásban elkövetett szondázásról van szó, hanem retorzióról álmodik a nyomor. Kár.

Egy jogállamban rendkívül fontos (volna), hogy a közhatóságok előtt folyó jogérvényesítés fair eljárásban, korrekt szereposztásban történjék. Ehhez minden oldalon a jogot érték-szemlélettel művelő szakemberek kellenének. Az állam dolga és felelőssége volna – 10 évvel a rendszerváltás után! - biztosítani és nap mint nap szemléltetni is, hogy tisztességes jogi közállapotok talaján is képes hatékony működésre, s az ellenlábasával való együttműködésre. Ennek pedig elemi feltétele volna, hogy nem az ellentáborral szórakozik, hanem a magáéit készíti fel szakszerűen és etikusan. A spirál – így, helyesen – önfejlesztő módon felfelé mozogna, nem pedig a csőd irányába. Nem látni ennek jeleit.

Dr. Kolláth György

Van olyan jogállam, ahol a hatósági intézkedést megelőző tájékoztatás kötelezően figyelmeztet: ha pedig nincs pénz az ügyvédre, számodra ezt a köz biztosítja. Egyszerűen azért, mert még a törvénynek is becsületes módon kell működnie. Az állam nem élhet vissza a gyengébb fél helyzetével. Mi, itthon pont az ellenkező irányba menetelünk. A célkeresztben most az ügyvédség áll, de kerülhet bárki, aki fékezi a nyomulást.

Az is lakmuszpapír értékű, hogy mit tart a kormány(zat) az autonómiákról? Hisz-e az önkormányzatok ön-erejében, öntisztulásában, saját kompetenciájukhoz mért felelősségében, avagy megszabná nekik (is), mi a helyes, mit kíván a nemzet? Lehet-e törvénnyel és majd politikai kiválasztottakkal elkormányozni őket a tetszőleges vizekre, avagy az ellenállás egyelőre még nem törhető meg?

Ne legyen illúzió! Pontosan elegendő (lenne) négy-öt olyan személyre szabott eljárást beindítani, amely közben vagy után a remegő ügyfél végképp elkerülné a hírbe hozott doktor urat. Hiába nyerne esetleg a procedura végén, hozzá képest Pürrosz győzelme felér egy lottó-ötössel.

A láncreakció veszélye fenyeget. Újságírói, papi átvilágítás, közhivatali vagyon-nyilatkozatás, üres orvosi szabadfoglalkozás, ügyvédi fenytetés és kiközösítés – mindez egy láncot alkot. Közös bennük, hogy a hatalom használni a legtöbbször nem képes, de ártani még tud és szeret. Akkor is, ha alkotmányos jog állna útjában. Mindenki tudja, hogy a visszamenőleges, negatív törvénykezés tilos. Különben ma egy törvény visszamenőlegesen átírhatná 48-at, 56-ot vagy akár 1989. október 23-át is. Olyan szabály, ami ezt sérti, egyeztetésre se kerülhetne. A munka és a foglalkozás szabad megválasztásának alkotmányos joga sem bábjáték. Egyszerűen nem tehető földönfutóvá senki sem utólag, kinnal kreált törvény nyomán, még politikai érdekből vagy személyes bosszúszomj folytán sem. A jogi evolúció és a jogsértő revolúció két külön világ.

Nem az a baj, hogy ezt az igazságügyi kormányzat nem érti, hanem az, hogy fogcsikorgatva sem képes tudomásul venni. A késő-középkorban volt egy rémes mondás: ügyvédtől, dögvésztől mentsen meg az Isten! Ma talán ezt mondhatnánk: a csillagjósok egészen ártatlanok, korrektek és megbízhatóak - az akarnak politikusokhoz képest.